

Jmenuji se Havel Venca...

27.4.2009 Lidové noviny str. 11 Kultura
kul

Písničku o Václavu Havlovi složil Petr Putna

Píseň Havel v kostce vznikla u příležitosti vernisáže staronové expozice Václav Havel – český mýtus, která se přesunula z Hergetovy cihelny do Galerie Montmartre.

PRAHA Autorem písně, jež zní stejně jako podtitul výstavy v novém sídle Knihovny Václava Havla, je Petr Putna. Vytvořil ji na „zakázku“, když jej jeho bratr Martin, ředitel Knihovny Václava Havla, požádal, aby se na vernisáži postaral o hudební program. „Napadlo mě, že by bylo dobré vytvořit nějakou píseň, která by se tematicky vztahovala k výstavě nebo přímo k osobě Václava Havla. Kostra písně je téměř totožná s koncepcí výstavy, jež rozděluje Havlův život do čtyř období: buržoazní původ – divadlo – disent – prezidentství.“ Nechtěl složit devótní chvalozpěv Petr Putna prý nechtěl stvořit devótní chvalozpěv ani pomyslný pomník. „Pokusil jsem se s nadhledem a s humornou nadsázkou zrekapitulovat život jedné z nejdůležitějších postav české historie 20. století. Životní příběh Václava Havla je tak neuvěřitelný a pestrý, že by vydal na několik písní, a vlastně se divím, že ho nikdo touto formou dosud nezpracoval,“ vysvětluje autor písně na stránkách Knihovny Václava Havla. „Abych vystoupení na vernisáži ozvláštnil a zároveň dodal písni šmrnc, přizval jsem ke spolupráci beatboxera Ondřeje Havlíka (alias En. Dru), kterého znám ze skupiny Mako Mako, s níž jsme jednou vystupovali s mojí skupinou Závodní ovce.“ Zem se neslehla, píseň putuje Ondřej Havlík je trojnásobný mistr ČR v beatboxu a podle Petra Putny svým beatem a vokálními improvizacemi dodal skladbě odlišný ráz a posunul ji o kus výš. „Původně jsme vše považovali za jednorázovou záležitost: píseň odehrajeme na vernisáži a pak se po ní slehne zem. Ale vzhledem k ohlasu, který při vystoupení vzbudila, jsme se nakonec rozhodli ji natočit.“

Opus či odkaz na něj poslal za Knihovnu Václava Havla na mailové adresy příznivců instituce editor a archivář Jan Hron.

Havel v kostce Jmenuji se Havlů Vašík, s dólíčky jsem jídal kaši, naši byli honorace, pak je přešla však legrace; únor zhatil plány. Byl jsem živel buržoazní, řekli mi: „Vy jste se zbláznil! Vysoké jsou pro dělníky, musíte začít od píky, do laborky s vámi!“ Jmenuji se Havlů Věna, po vojně pak přišla změna -k divadlu jsem totiž přičuch, byl jsem šťastný jako pižďuch, když mi na Zábradlí zahráli Zahradní slavnost, aspoň chvíli měl jsem radost, že nás nechaj tvořit tamti, a pak přišli okupanti; naděje nám zvadly. Občan Havel jméno mé, mám tu slušné renomé, ale mnohem větší v Londýně než v čecháčkovské kotlině a mnohem větší v New Yorku než na našem malém dvorku a mnohem větší ve Friscu než na hezkém českém písku. Jmenuji se Václav Havel, když mi řekli: „Vašku, zavel proti komoušům a fízlům!“, za všechny jsem to pak slíznul: bručel jsem jak černý. Zavařil jsem si to Chartou, se svou plastikovou partou zalezli jsme na Hrádeček, podrývali jsme státeček já a moji věrní. Jmenuji se Havel Venca, neměl jsem ve zvyku remcat, ani když mě velký bratr šoupnul na pár let za katr, necouvl jsem zpátky. Ani když mě na Pankráci vyslychali estébáci, nesklapl jsem tiše krovky; místo toho pro aktovky načerpál jsem látky. Jestli pravda s láskou zvítězí, nemám zdání. Možná je to jenom bláhové zbožné přání. Lží a nenávisti jsou všude plné putny. Ale věřte, opravdu nejsem smutný. (úryvek)